

Cu Evanghelia între Munții Apuseni

Cuvântul Evangheliei este ca sămânța care, dacă este sămănată, aduce rodul așteptat, ori ca lumina care, dacă este aprinsă, luminează. Predicarea Evangheliei este împlinirea celei mai mari porunci dată de Isus, a cărei însemnătate fiind cunoscută de marele apostol Pavel, a zis: "Nu mă rușinez de Evanghelia lui Isus Christos că este puterea lui Dumnezeu spre mântuire a tot celui ce crede," Rom. 1:16. Iar atunci când a fost legat pentru Evanghelie, el a zis: "Deși sunt eu legat, Cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă." Oamenii ne pot lega în lanțuri, ne pot pune în închisoare, ne pot confisca averile, dar nu ne pot lua credința câștigată prin Evanghelie, credința pe care unii și-au pecetluit-o cu însuși sângele lor.

Evanghelia trebuie dusă peste țări și mări, peste munți și văi, până la marginile pământului. În primăvara anului 1914, fratele Nicolae Teodorescu, originar din Vidra, după ce a petrecut mai mulți ani în Dobrogea, dorind să mai viziteze comuna lui natală unde își petrecuse copilăria, m'a rugat să-l însoțesc și cu un drum, să le ducem și vestea Evangheliei. Am luat trenul dela Arad până la Hălmeaj și de acolo pe jos până la Hălmeaj unde am aflat un tren mic ce căra lemne, ne-am urcat în el și ne-am dus până la poalele Muntelui Găina. De aici am luat-o peste munte pe jos. Cu toate că timpul era între Paști și Rusalii, zăpada peste care am trecut era mare. Câteodată când se rupea zăpada supt noi, ne cufundam

până 'n brâu. Ce greu e a călători pe un întins cu zăpadă fără drumuri! Gândul nostru se ducea la țara spre care călătorim unde câmpiile sunt totdeauna verzi, unde nu sunt furtuni, dar vântul pe acolo bate lin și nu sunt dureri și chin. După o călătorie obositoare, am ajuns pe vârful Muntelui Găina. Stăm puțin, să ne răsuflăm, iar fr. Teodorescu îmi arată locul unde, după cum spune o legendă, era "Târgul de Fete." De acolo ne ducem ceva mai înainte și ajungem în comuna Vidra de Sus. Fratele Teodorescu întreabă de adresa rudelor lui între care era și Alexandrescu, un nepot al lui, care era primarul comunei. "Bine ați venit!" "Bine v'am găsit!" Era o mare bucurie la o întâlnire după atâția ani. Teodorescu plecase ca tânăr în pribegie și acum se întorsese bătrân! În schimb însă viața lui sufletească era înnoită și regenerată (născută din nou) prin Evanghelia ce i-am vestit-o pe plaiurile Dobrogei.

Casa lui Avram Iancu

Vrând să ne folosim de ocaziune, ne-am dus să vizităm casa unde se născuse și crescuse Avram Iancu, marele erou național. Ea servea ca un fel de muzeu. La intrare era un registru în care vizitatorii își scriau numele. Pe pereți erau atârinate niște ștergare brodate și niște oale de pământ. Mai era și un buciun lung de vreo doi metri, cu care, poate Iancu adunase Moții la război, contra Ungurilor, în revoluția lui Coșuth în 1848. Pe lângă buciun, Iancu avea și un fluer, care era pus în muzeul din Arad.

După zece zile petrecute în Vi-

te, ce splendoare! Dar cât de neînchipuit de mare va fi splendoarea cerului nou, când Atotputernicul Ziditor Divin, prin Eternul Său Fiu, va chema în existență slava noilor lucrări, când răscumpărarea va fi absolut desăvârșită! "Atunci nimeni, zice proorocul, nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte." Isa. 65:17. "Lucruri pe cari ochiul nu le-a văzut, zice sf. Pavel, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile pe cari Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc." 1 Cor. 2:9. "Astfel, noi după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea." 2 Petru 3:13.

Pământul de acum

După înfățișările prezente, pământul e plin de mizerie și neorânduiri, în robia stricăciunii, acoperit cu roadele neascultării de Dumnezeu, și totuși e așa de atractiv că mulți ar prefera să rămâie pe el, așa cum este, pentru totdeauna. Pământul a fost făcut locuința părinților a străbunilor noștri de veacuri, locuința omului făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și a fost făcut în splendoare: Acoperit cu iarbă verde, cu diferite flori frumoase și mirositoare și legume. Impodobit cu pomi umbroși și roditori, cu stânci, munți și văi roditoare, cu râuri și izvoare de apă izvorind din stânci, șerpuind prin păduri, grădini și livezi. Imbrăcat cu splendoarea anotimpurilor: Primăvara cu zimbetul și puterea ei de viață; vara cu razele argintii pline de vindecări; toamna cu culorile ei aurii, și iarna cu vestmântul ei alb și curat. Cu toate acestea, din pricina nelegiuirilor, s'a învechit ca un vestmânt, s'a făcut moale,

dur, sudorilor și sângelui vărsat; se zguduie de greutatea armamentelor distrugătoare, e găurit de morminte, rob de mizeriei și întunecat de necredință, starea lui prezentă dovedește că are lipsă urgentă de renovare.

Pământul cel nou

Pământul cel nou adus în existență prin **renașterea divină** va avea o slavă deosebită. Nu va mai fi supus blestemului, necazul și durerea nu vor mai fi cunoscute, șarpele nu se va mai ascunde printre florile lui, nici fiara sălbatecă nu va mai sta la pândă. Nu va mai fi plin de oseminte, nici nu va mai fi udat cu lacrimi, sudori și sânge. Câmpia lui nu va mai fi arsă de arșiță, nici nu va mai produce spini și pălămidă; atmosfera deasupra lui nu va mai aduce urgii și moarte. Drumurile lui nu vor mai fi călcate de procesiuni funebre, nici vor mai fi blocate de oameni înarmați. Ci dela un capăt la celălalt, și dela o margine până la cealaltă va fi acoperit cu binecuvântările Paradisului restaurat. Nu vor mai munci de geaba, zice proorocul, și nu vor avea copii să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii vor fi împreună cu ei." "Așa, vino, Doamne Isuse!"

L. Talpesh.

● Credința este dinamita cea puternică care mișcă cerul ca să se desfacă în toată puterea lui să sară în ajutorul celui ce crede. Crezi tu? Dacă crezi, răspunsul este al tău. Cerul nu poate ține nimic dela cel ce crede. **Credința** este biruința.—A. L. Meisinger.

● Creștinătatea nu face nici două parale dacă ea nu-ți îndreaptă caracterul.